

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/104/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213208928
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8213208928.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: J. T., nar. XX.X.XXXX, Y. XXXX/XXX, XXX XX P., o zaplatenie 641,40 Eur s príslušenstvom, o zaplatenie 641,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3C/128/2014-137 zo dňa 10.04.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „Súd žalobu v celom rozsahu z a m i e t a .
Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .
Občianskemu združeniu OZ právna pomoc spotrebiteľom voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 39, § 524, § 525 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a) a c) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.
3. V odôvodnení uviedol, že Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej aj „banka“) so žalovaným uzavrela X.X.XXXX zmluvu o splátkovom úvere, ktorého predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 35.000,- Sk, t.j. 1.161,78 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach po 350,- Sk (11,62 Eur) mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru: 20.6.2012, výška úrokovej sadzby 18,40 %.
4. Pôvodný veriteľ úverovej zmluvy bola banka, ktorá mala žalobcovi ako nebankovej spoločnosti zmluvou o postúpení pohľadávok z 15.12.2011 postúpiť pohľadávku z predmetnej úverovej zmluvy. Oznámením z 27.12.2011 Slovenská sporiteľňa a.s. žalovanému oznamovala postúpenie pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka v sume 2.674,67 Eur. Doručovanie tohto oznámenia žalobca nepreukazoval.
5. Z predložených listín ďalej vyplýva, že žalobca výzvami zo 24.1.2012 voči žalovanému oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru k 24.1.2012 a žiadal okamžité uhradenie dlžnej čiastky v sume

2.847,96 Eur do 3.2.2012. Doručovanie tejto výzvy (oznámenia) žalobca v konaní preukazoval kópiou podacieho hárku z 25.1.2012.

6. V konaní žalobca netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. pre žalovaného, ktorou by ho vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a upozornil na možnosť postúpenia pohľadávky. Už vôbec nepreukazoval odoslanie takejto výzvy a jej reálne doručenie žalovanému. Tým sa nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. žalobcu, ktorý nie je bankou. K vyhláseniu o mimoriadnej splatnosti úveru ako celku však došlo až po postúpení pohľadávky, a to žalobcom ako nebankovkou ku dňu 24.1.2012.

7. Zmluvná podmienka vyjadrená v čl. 19 bod 19.16 navyše vyvoláva značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, lebo jednak touto zmluvnou podmienkou banka zrejme obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež, žalovaný ako spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dával súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nemu ako dlžníkovi na tretiu osobu.

8. Nakoľko žalobca nepreukázal ani po tom, ako mu bola súdom poskytnutá lehota na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie, že je nositeľom hmotnoprávného oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný žalobou uplatnený nárok, pretože nepreukázal platné postúpenie predmetnej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy z banky na nebankovú spoločnosť, teda svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, súd žalobu v celosti ako nedôvodnú zamietol.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

10. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože tento nemal možnosť získať vedomosť o vnímaní uvedenej rozhodujúcej skutočnosti súdom ako spornej, keďže na výzvu súdu sa vyjadril k súdom žiadaným skutočnostiam a mal za to, že súd na základe uvedeného považuje aktívnu legitímáciu žalobcu za danú. Žalobca preto nemal dôvod na označenie ďalších dôkazov v tomto smere. V konaní bolo preukázané, že žalobca dodržal všetky zákonom predpísané podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. Žalobca svoju aktívnu legitímáciu preukázal predložením oznámenia o postúpení pohľadávky ako aj zmluvou o postúpení pohľadávky. Ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona. V tomto smere poukázal na čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Predmetná zmluvná podmienka nepredstavuje neprijateľné dojednanie. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodovaciu činnosť niektorých krajských súdov SR. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne rozsudok zmenil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v

celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. (banka) a žalovaný dňa 04.07.2007 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 35 000 Sk. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver spolu so zmluvným úrokom v mesačných splátkach po 966 Sk. Splatnosť prvej splátky bola určená k 20.08.2007 a poslednej k 20.06.2012. Žalobca aktívnu legitimáciu v predmetnom konaní odvíjal od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 15.12.2011 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Predmetom postúpenia mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne a.s. voči žalovanému, ktorá vznikla zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 04.07.2007.

15. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

16. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

17. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

18. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

19. Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

20. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500.000 eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10.000 eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (viď. tiež odkaz 72c v § 89 ods.1 ZoB).

21. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok NS SR vo veci 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

22. Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihladiť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018).

23. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 OZ). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

24. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Bratislave vo veci 6Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobcu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon od ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje cit.: „Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28. 8. 2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejme z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto

ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

25. Ust. § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere a v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchylné od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže znenie bodu 19.16 VOP umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť.

26. V konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom - Slovenskou sporiteľňou a.s. - t.j. bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplatneniu celého dlhu žalovaného, resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom.

27. Je zrejmé, že v zmysle zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa XX.XX.XXXX. K postúpeniu pohľadávky však došlo skôr (15.12.2011), v čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky preto nie je možné považovať za platné. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky.

28. Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu o odňatí mu možnosti konať pred súdom. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný dňa 07.02.2018 na preukázanie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Táto výzva bola žalobcovi doručená 13.02.2018. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie za relevantnú okolnosť pre rozhodnutie vo veci považoval preukázanie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle zákona o bankách. Žalobca sa k predmetnej výzve vyjadril, pričom predložil súdu oznámenie o mimoriadnom zosplatnení dlhu zo dňa 24.01.2012 učené žalobcom a oznámenie o postúpení pohľadávky adresované žalovanému zo dňa 27.12.2011, taktiež predložil podací hárok. Iné listinné dôkazy súdu nepredložil. Na dôvažok odvolací súd uvádza, že listinný dôkaz, ktorý by preukazoval zaslanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorá predchádzala postúpeniu pohľadávky a skutočnosť, že k mimoriadnemu zosplatneniu dlhu resp. ukončeniu zmluvy došlo pred postúpením pohľadávky, žalobca nepredložil ani v štádiu odvolacieho konania. Súd prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii splnenia podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu je v súlade s ust. § 295 CSP (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, a teda výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ust. § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní. Napriek tomu, že žalobcovi bol poskytnutý priestor predložiť relevantné dôkazy, v konaní nepreukázal splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách - výzva dlžníka na úhradu omeškaného dlhu pred postúpením pohľadávky, zosplatnenie dlhu pred postúpením pohľadávky.

29. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, existencia a doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

30. Za daného stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

31. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).